

Un viatge a l'Àfrica oriental

El vint-i-u de desembre del 1986 vam salpar del port anglès de Hull, via Canal de Suez, rumb al port kenyà de Mombasa, a l'Àfrica Oriental.

A la partença nevava lleugerament, gairebé bufava el vent i la temperatura era de quatre graus sota zero, i per això tota la coberta del vaixell era glaçada, així com la part de l'eixàrcia i puntals de càrrega.

Navegant cap al Sud el bon temps no ens acompanyava, el vent augmentava i la mar creixia per moments, degut a la baixa pressió centrada sobre Finisterre. Durant tres dies seguits no vam parar de donar tombs, així que la diada de Nadal va ser d'allò més moguda.

Per Sant Esteve recalàvem a l'Estret de Gibraltar: va ser quan vàrem veure el sol per primera vegada d'ençà de la nostra sortida d'Anglaterra. El vent era de Ponent, o sigui que ens venia de popa, igual que la mar; tot plegat, juntament amb la forta correntada, feia que el vaixell augmentés la seva velocitat.

Quan érem al sud de Sicília vam rebre un telegrama dels armadors amb noves instruccions: ara havíem de tornar enrere i donar tota la volta a l'Àfrica per l'Oest, via Cap de Bona Esperança. Això significava una pèrdua considerable de temps, però el motiu era ben raonable: el preu del "peatge" de Suez havia augmentat en un vuitanta per cent.

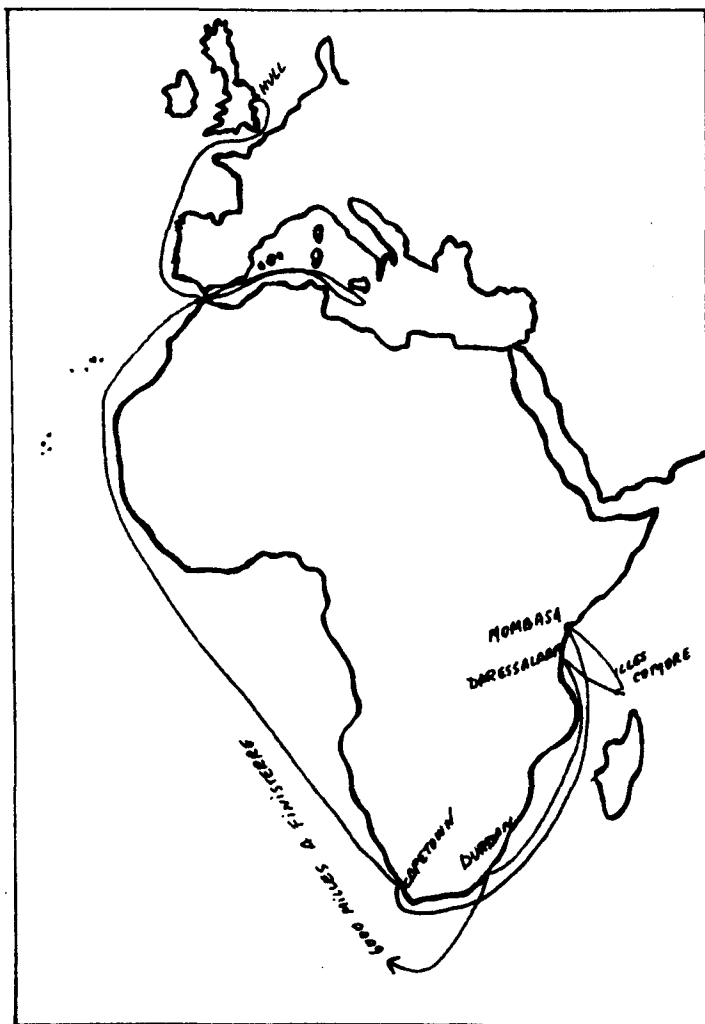
Vam tornar a arrumbar cap a l'Oest, tornant a passar l'Estret de Gibraltar per seguidament posar proa al Sud-Oest, baixant sempre de latitud i apropant-nos a l'Equador. A mesura que navegàvem cap al Sud es notava l'augment progressiu de la temperatura. Enrere deixàvem el fred hivern europeu per endinsar-nos lentament en les calors tropicals.

Aquest any els Reis no es van portar massa bé, perquè el 6 de gener, a l'alçada del Congo belga, una averia en una turbina del motor principal va fer que quedéssim aturats deu hores sense que la poguéssim subsanar. A partir d'aquest moment continuariem la travessia navegant a un règim de màquina molt moderat, perquè la nau avançava tan sols sis nusos per hora.

En arribant a la costa sudafricana no ens va quedar altre remei que fer una parada a Capetown per poder reparar la turbina. També vàrem aprofitar per embarcar queviures: fruita del temps, verdures, ous i peix fresc.

El 21 de gener ja érem en ple Oceà Índic; el temps era formidable, però el corrent de Moçambic ens restava velocitat, perquè fluïa cap al Sud a una velocitat de quatre nusos.

Vam arribar a Mombasa el 31 de gener, quaranta dies després de la partença de Hull. El port era conges-

tionat i no ens va quedar altre remei que fondejar una setmana.

Mombasa és una ciutat turística i un dels primers ports de l'Àfrica Oriental, perquè, a part d'exportar ciment, minerals i pells, dona sortida a tot el cafè que es produeix a Uganda.

Vam tenir l'ocasió de visitar el "Tsavo National Park", considerat com el parc nacional més gran de l'Àfrica. En ell subsisteixen les antigues tribus "Masai", pastors i guerrers que no han abandonat la seva planura desèrtica i que per convertir-se en guerrers encara tenen com a meta la caça del lleó. També es poden admirar gran varietat d'animals, com lleons, lleopards, gaseles, girafes, zebres, elefants, etc., tots els quals viuen en llibertat completa i en el seu hàbitat.

De Mombasa vam partir cap a Moroni (Illes Comore), situades al Nord de Madagascar. La petita ciutat és situada a la falda d'un volcà apagat, on la